An. et vol. XXVI 1 Maii 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: In sollemni Canonizatione B. I. Bosco, p. 217 - Litterae Apostolicae, p. 222 - Epistola Apostolica, p. 227.

Acta SS. Congregationum: *S. C. S. Officii:* Decretum de XLIV Missis, p. 233 - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 234 - *S. C. Concilii:* Sedunen. Incardinationis, p. 234 - *S. C. Rituum:* I. Passavien. Super miraculis B. Conradi a Parzham, p. 237. II. Id. Super dubio de *tuto* in eadem causa, p. 279.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica:* I. Decretum de «die eucharistico», p. 243. II. Decretum de invocatione ad S. Crucem, p. 244 - *S. R. Rota:* Citatio edictalis (Sarritzu-Pintus), p. 245.

Acta Officiorum: *Pont. Comm. pro Russia:* Provisio Ecclesiae, p. 246.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica - S. C. Riti: Preparatoria e Generale - Segreteria di Stato: Nomina - Necrologio, pp. 247-248.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • XXXIV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVI, n. 6 - 1 Maii 1934)

ACTA PII PP. XI

In solemni Canonizatione

PAG.

Beati Ioannis Bosco confessoris, in Basilica Vaticana Paschate Resurrectionis D. N. I. C., anno sacro 1934 peracta 217

Litterae Apostolicae

I. *Uti ad Nos.* - Templum paroeciale B. M. V. «de la Delivrance» oppidi Quentin in dioecesi Briocensi basilicae minoris honoribus augetur. - *15 Augusti 1933* . 222

II. *Uti ad Nos.* - R. P. D. Franciscus M. Serrand episcopus Briocensis deputatur ad aurea corona donandum simulacrum B. M. V. «de la Delivrance» oppidi Quentin. - *15 Augusti 1933* 223

III. *Refert ad Nos.* - B. M. V. titulo Dominae Nostrae ad Nives patrona aeque principalis cum Sacra Familia declaratur dioecesis Renensis in Statu Nevada Americae septentrionalis. - *26 Augusti 1933* 224

IV. *Romanum Pontificem.* - Sancta Theresia a Iesu Infante secundaria patrona declaratur dioecesis de Socorro et San Gil. - *26 Augusti 1933* 225

V. *Venerabilis frater.* - B. M. V. sub titulo Auxilii Christianorum caelestis patrona dioecesis Nictheroyensis declaratur. - *30 Augusti 1933* 226

Epistola Apostolica

Inclytam ac perillustrem. - Ad R. P. Martinum Gillet summum Magistrum ordinis Fratrum Praedicatorum, septimo saeculo exeunte a decretis legifero Patri sanctorum honoribus. - *6 Martii 1934* . . . 227

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum: praxis quam dicunt «quadragintaquatuor Missarum» reprobatur. - *17 Martii 1934* 233

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Provisio Ecclesiarum 234

SACRA CONGREGATIO CONCILII

Sedunen. - Incardinationis. - *17 Iulii 1933.* 234

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Passavien.* - Decretum super miraculis in causa canonizationis B. Conradi a Parzham, confessoris laici professi ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum. - *24 Februarii 1934* 237

II. *Passavien.* - Decretum super dubio de *tuto* in causa canonizationis B. Conradi a Parzham, confessoris laici professi ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum. - *1 Martii 1934* 239

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(officium de indulgentiis)

I. Dies, quem dicunt, eucharisticus indulgentiis ditatur. - *10 Aprilis 1934* . . 243

II. Invocatio ad S. Crucem indulgentiis augetur. - *20 Martii 1934* 244

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis: *Calaritan.* - Nullitatis matrimonii (Sarritzu-Pintus). - *11 Aprilis 1934* 245

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO PRO RUSSIA

Provisio Ecclesiae 246

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 247

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Preparatoria* e *Generale* 247

III. Segreteria di Stato: *Nomina* 248

IV. Necrologio 248

An. et vol. XXVI 1 Maii 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATI IOANNIS BOSCO CONFESSORIS, IN BASILICA VATICANA DIE I MENSIS APRILIS, ANNO SACRO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Ioannem Guasco a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, Rmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

Dum nostra hac aetate victoriae palma, magno cum admirantium plausu, iis interdum tribuitur, qui in causa vel nullo vel fere nullo praeconio digna primas obtinent, haec sollemnia, quibus christiani herois nomen consecratur, videntur equidem non sine gravi monitu atque exemplo celebrari. Tantum enim christianae sanctitudinis laudes fluxae ac periturae hominum gloriae antecellunt, quantum terrae praestat pulcritudine caelum, quantumque sempiternae beatitatis gaudia miseras caducae huius vitae voluptates exsuperant atque evincunt. Ut igitur per sollemnes huiusmodi caerimonias, quibus iubilaris anni cursus decoratur eiusque augentur salutares fructus non tam ad germanae sanctimoniae praestantiam satius altiusque reputandam, quam ad rectum atque arduum eius iter volenti animo ingrediendum excitentur omnes, Beatissimus Pater vehementer exoptat. Id profecto fiet per legitimam Ioannis Bosco consecrationem, a Romano Pontifice peragendam; Ioannis Bosco dicimus, Italiae totiusque Ecclesiae decoris; Ioannis Bosco, qui non modo ad evangelicae perfectionis fastigium totis viribus citatoque gradu contendit, sed tot etiam filios — florentem praesertim aetatem christianis praeceptis christianisque moribus conformando — Iesu Christo peperit.

Quapropter quod instanter perorando postulastis, quodque innumera beati huius caelitis familia fieri gestit suisque precibus maturavit, id benigne excipere communibusque votis satisfacere percupit Sanctitas Sua. Vult nihilominus ut antea, ex vetustissimo Apostolicae Sedis more, ad rem fauste feliciterque definiendam, caelestis Curiae supplicatio a nobis omnibus interponatur.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revñus Dominus respondit:*

Procul dubio admotae ad caelestem Aulam preces supplicationesque efficacissimae exstitere; procul dubio quod nos cupimus omnes, angelorum itidem sanctorumque agmina exoptant; ac Deo ipsimet voluntas est novum hoc sanctitudinis ornamentum atque exemplum, militanti Ecclesiae dilargiri. Verumtamen, quamquam nullus relinquitur ambigendi locus beatum Ioannem Bosco sempiterna in caelis beatitate perfrui, quam, divina aspirante gratia, per sanctissima rerum gesta promeruit, per me nihilo secius edicit Beatissimus Pater velle se, antequam inerrans edatur oraculum, Superni Spiritus lumen, ad rem religiosissime perficiendam, sibi ab omnibus concilietur.

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit; quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

In hac rerum hominumque maiestate, quae caelestis Aulae fulgorem refert divinosque concentus, eventum mox visuri sumus, quod in Dei gloriam communemque salutem maximopere conferet. Etenim, nulla iam interposita mora, Iesu Christi Vicarius optatissimam fallique nesciam sententiam suam laturus est. Eam prona fronte gratoque animo excipiamus; ac caelestia munera, quae hodie procul dubio e beati huius caelitis manibus uberiora profluunt, cum nobis, tum laboranti Ecclesiae conciliemus.

Tum Beatissimus Pater ex cathedra sollemniter pronunciavit:

« Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatum Ioannem Bosco Sanctum esse decernimus et definimus, ac

Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XXXI Ianuarii, inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti ».

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES AC DILECTI FILII,

Geminata hodie perfundimur laetitia, ac Nobiscum universa afficitur Ecclesia, quod victoriam ex mortis et ex inferorum potestate a Iesu Christo partam celebramus, quodque hodie Nobis licuit praeclaris viris feminisque non paucis, per huius anni sancti decursum ad sanctitudinis honores evectis, sollemnem hanc Ioannis Bosco consecrationem quasi in cumulum adiicere; Ioannis Bosco inquimus, quem paucis abhinc annis in Beatorum numerum rettulimus, quique iuventutem Nostram — gratum adhuc subit recordatio animum — non modo adspectu suo suoque alloquio recreavit, sed per mirabilium etiam rerum gesta virtutisque praestantiam in sui admirationem rapuit. Iamvero, quamvis eius vita tot sit egregie factis referta atque illustrata, ut vix queat adumbrari paucis, cupimus tamen haec, quae praecipua Nobis videntur, admirationi imitationique vestrae proponere. Divinae gloriae animarumque saluti procurandae omnino deditus, quidquid noster novisset, superno quodam instinctu ductus, ex Dei esse voluntate faciendum, id, etsi temerario ausu dignum videbatur, nulla aliorum diffidentia distractus, ac vias etiam rationesque animosus ingressus, quas nova induxerat aetas, ad effectum deducere enitebatur. Itaque, cum pueros, per urbis vias vagantes, paene innumeros vidisset, a parentibus derelictos omnique cura destitutos, eos ad se paterno animo vocavit; eosque, per opportuna omne genus oblectamenta ipso-

Quapropter quod instanter perorando postulastis, quodque innumera beati huius caelitis familia fieri gestit suisque precibus maturavit, id benigne excipere communibusque votis satisfacere percupit Sanctitas Sua. Vult nihilominus ut antea, ex vetustissimo Apostolicae Sedis more, ad rem fauste feliciterque definiendam, caelestis Curiae supplicatio a nobis omnibus interponatur.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

Procul dubio admotae ad caelestem Aulam preces supplicationesque efficacissimae exstitere; procul dubio quod nos cupimus omnes, angelorum itidem sanctorumque agmina exoptant; ac Deo ipsimet voluntas est novum hoc sanctitudinis ornamentum atque exemplum, militanti Ecclesiae dilargiri. Verumtamen, quamquam nullus relinquitur ambigendi locus beatum Ioannem Bosco sempiterna in caelis beatitate perfrui, quam, divina aspirante gratia, per sanctissima rerum gesta promeruit, per me nihilo secius edicit Beatissimus Pater velle se, antequam inerrans edatur oraculum, Superni Spiritus lumen, ad rem religiosissime perficiendam, sibi ab omnibus concilietur.

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit; quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

In hac rerum hominumque maiestate, quae caelestis Aulae fulgorem refert divinosque concentus, eventum mox visuri sumus, quod in Dei gloriam communemque salutem maximopere conferet. Etenim, nulla iam interposita mora, Iesu Christi Vicarius optatissimam fallique nesciam sententiam suam laturus est. Eam prona fronte gratoque animo excipiamus; ac caelestia munera, quae hodie procul dubio e beati huius caelitis manibus uberiora profluunt, cum nobis, tum laboranti Ecclesiae conciliemus.

Tum Beatissimus Pater ex cathedra sollemniter pronunciavit:

« Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatum Ioannem Bosco Sanctum esse decernimus et definimus, ac

Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XXXI Ianuarii, inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti ».

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Venerabiles Fratres ac dilecti Filii,

Geminata hodie perfundimur laetitia, ac Nobiscum universa afficitur Ecclesia, quod victoriam ex mortis et ex inferorum potestate a Iesu Christo partam celebramus, quodque hodie Nobis licuit praeclaris viris feminisque non paucis, per huius anni sancti decursum ad sanctitudinis honores evectis, sollemnem hanc Ioannis Bosco consecrationem quasi in cumulum adiicere; Ioannis Bosco inquimus, quem paucis abhinc annis in Beatorum numerum rettulimus, quique iuventutem Nostram — gratum adhuc subit recordatio animum — non modo adspectu suo suoque alloquio recreavit, sed per mirabilium etiam rerum gesta virtutisque praestantiam in sui admirationem rapuit. Iamvero, quamvis eius vita tot sit egregie factis referta atque illustrata, ut vix queat adumbrari paucis, cupimus tamen haec, quae praecipua Nobis videntur, admirationi imitationique vestrae proponere. Divinae gloriae animarumque saluti procurandae omnino deditus, quidquid noster novisset, superno quodam instinctu ductus, ex Dei esse voluntate faciendum, id, etsi temerario ausu dignum videbatur, nulla aliorum diffidentia distractus, ac vias etiam rationesque animosus ingressus, quas nova induxerat aetas, ad effectum deducere enitebatur. Itaque, cum pueros, per urbis vias vagantes, paene innumeros vidisset, a parentibus derelictos omnique cura destitutos, eos ad se paterno animo vocavit; eosque, per opportuna omne genus oblectamenta ipso-

rum animis potitus, et catholicae religionis praeceptis imbuit, et ad iisdem praeceptis per virtutis disciplinam perque crebriorem Sacramentorum susceptionem sese conformandos allexit atque permovit. Nostis profecto quantum utilitatis iuventuti recte instituendae et a vitiorum illecebris revocandae ex huiusmodi institutis, quae *Festiva* vocantur *Oratoria* sit ortum; quae quidem *Oratoria* non modo Augustae Taurinorum condidit et in vicinioribus urbibus atque oppidis, sed ubicumque etiam, quo suam invexit religiosam familiam. Praeterea, cum frequentissimae huic adulescentium iuvenumque turbae honestum vitae genus impertire cuperet, quo iidem et sibi possent et futurae proli consulere, illa constituit domicilia, in quibus ipsi exciperentur, et ad fabriles artes addiscendas, cuique consentaneas, praepararentur. Neque iuventuti defuit litteris humanioribusque disciplinis deditae, in cuius commodum multa collegia condidit, in quibus eadem tuto itinere ad altiorem etiam, si vellet, doctrinam adipiscendam contendere et, bene morata, in spem Ecclesiae Nationisque suae succrescere posset.

Quam ad rem animadvertendum est idcirco Ioannem Bosco, in puerorum iuvenumque animis fingendis educandisque, felicissimos edidisse fructus, quod germanam eam veri nominis educationem alacri perspicacique animo suscepit, quam catholica Ecclesia tantopere commendat, quamque Nosmet ipsi, occasione data, saepenumero commendavimus. Illam nimirum quae evangelicis praeceptis praeclarisque Iesu Christi exemplis imbuitur tota per omnesque venas alitur; illam, qua, christiana religione virtuteque duce, ita iuveniles rediguntur ac componuntur mores, ut omnino digni evadant, quos et terrestris patria dilaudet, et caelestis tandem aliquando non periturae coronae praemio remuneretur. Illam denique, quae si corporis vires exercet, at animum potissimum — inconditos inordinatosque eius motus compescendo et ad virtutis convertendo studia — confirmat atque conroborat; quaeque, si humanas omnes disciplinas, ad praesentem vitam excolendam ornandamque opportunas, discipulis impertit, at quod est praecipuum non neglegit,

Creatoris nempe ac Remuneratoris Dei doctrinam atque Ecclesiae praecepta.

At non heic consistit neve laxatur alacer eius animus, sed, superna caritate compulsus, quam condiderat religiosorum hominum ac mulierum familiam, eam, mirabili quodam modo ob divinae gratiae opem magis usque magisque increbrescentem, per universum mittit terrarum orbem, evangelii lucem christianumque cultum laturam. Quae tot tantaque incepta atque opera dum noster instituit ac perficit, non ex humanarum rerum defectione neque ex aliorum diffidentia atque irrisu concidit animo, sed caelesti fretus auxilio, ulterius cotidie tranquilla serenaque fronte progreditur. Quodsi interdum suscepta ab se in animarum bonum consilia in difficultates se illidere videbantur, quae humana ope devinci non possent, hilaris atque erectis in caelum oculis, dicere sollemne habebat: « Dei optatum est, atque adeo ex eius voluntate faciendum; quapropter ipsimet quodammodo officio est necessaria adiumenta suppeditare ». Atque ita, praeter omnium exspectationem, res ad laetum exitum adducebatur; hominumque sugillationes in communem admirationem commutabantur.

Quem igitur, venerabiles fratres ac dilecti filii, christianae sanctitatis heroëm, per praecipua animi sui lineamenta, venerationi vestrae proposuimus, in eum omnes, studiosae imitationis causa, intueantur. Ita enim, eo auspice eoque deprecatore, profecto fiet ut, quam Iesus Christus rettulit de mortis deque tenebrarum potestate victoriam, eam nos quoque omnes feliciter assequamur; utque, a peccatorum servitute liberati sempiternaque in caelis beatitate fruituri, paschale canticum una fide unaque voce concinamus omnes:

« Ut sis perenne mentibus
Paschale, Iesu, gaudium,
A morte dira criminum
Vitae renatos libera. Amen [1]

[1] Ex Brev. Rom., off. Dom. in Albis.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM PAROECIALE B. M. V. « DE LA DÉLIVRANCE » OPPIDI QUENTIN IN DIOECESI BRIOCENSI BASILICAE MINORIS HONORIBUS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Uti ad Nos refert venerabilis frater Briocensium Episcopus, intra dioecesis suae fines, in loco quem *Quentin* nuncupant, templum exstat, nunc tantum paroeciale olim conlegiatum, ubi simulacrum Beatae Mariae Virginis sub titulo *de la Délivrance* religiosissime colitur. Tradunt quidem iam ipso in oppido a saeculo decimo tertio christifideles peculiari cultu Deiparam veneratos esse post adventum insignis relliquiae Cincturae B. Mariae Virginis eundem in locum; quam dominus castri, uti fertur, relliquiam a Locis sanctis Palaestinae secum tulit ut in primaevo castri sacello pie servaretur. Hoc autem sacellum saeculo quarto decimo in ampliorem formam exstructum est; sed, saeculo nuper praeterito, sacrum ipsum aedificium, iam ob temporum hominumque iniurias fere ruinosum, in novam pulcrioremque ecclesiam conversum est, quae a fundamentis exaedificata, structura, uti aiunt, ogivali, sex altaribus praedita, operibusque artis insignibus ornata (quamvis christifidelibus aperta iam ab anno MDCCCLXXXVII) anno tantum millesimo nongentesimo trigesimo, ingenti presbyterorum peregrinorumque multitudine adstante, a quinque Episcopis dedicata est. Cum vero non modo in dioecesi Briocensi, sed in universa etiam Gallia sanctuarium Mariale ipsum uti praestantissimum et celeberrimum habeatur, christifideles ex omni ordine coetuque, peregrinationibus frequentibus, simulacrum B. Mariae Virginis *de la Délivrance* pie devoteque veneraturi ad hanc sacram aedem confluunt; peregrinorumque spirituali adsistentiae nunc parochus loci consulit, eundemque eodem in sacro ministerio peragendo tum vicarii paroeciae, tum presbyteri parvo dioecesis Seminario addicti sollerter adiuvant. Olim autem sanctuarii ipsius cura Capitulo conlegiato concredita erat; anno enim MCCCCV, quinque sacerdotum conlegium, ut eodem in loco melius stabiliusque sacrarum functionum celebrationi consuleretur, constitutum est, titulo privilegiisque Capituli decoratum; at, ineunte saeculo decimo nono, ob politicas Galliae perturbationes, conlegium idem est suppressum, vetustumque propterea conlegiatum templum in paroeciale erectum. Nunc autem venerabilis frater Briocensium Episcopus, ad decus augendum sanctuarii

eius dem, a Nobis suppliciter demisseque efflagitat ut, votis quoque fideliu m Briocensium obsecundantes, templum Mariale praedictum Basilicae minoris titulo ac privilegiis, de Apostolica benignitate, honestare velimus. Placet proinde Nobis huiusmodi optatis concedere; ideoque, audito quoque dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore, templum paroeciale Beatae Mariae Virginis sub titulo *de la Délivrance* in honorem, Deo dicatum in loco *Quentin* nuncupato intra dioecesis Briocensis fines, Basilicae minoris titulo ac dignitate perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula tribuimus iura ac privilegia quae Basilicis minoribus competunt. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis Augusti, an. MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

II

R. P. D. FRANCISCUS M. SERRAND EPISCOPUS BRIOCENSIS DEPUTATUR AD AUREA CORONA DONANDUM SIMULACRUM B. M. V. « DE LA DÉLIVRANCE » OPPIDI QUENTIN.

PIUS PP. XI

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Uti ad Nos attulisti, in loco « Quentin » in tuae dioecesis intra fines sito, insigne exstat sanctuarium mariale sub titulo Beatae Mariae Virginis *de la Délivrance;* ibique simulacrum eiusdem Beatae Virginis a christifidelibus religiosissime colitur. Hoc simulacrum venerati sunt praeclarissimi viri, quos inter S. Ivo et S. Vincentius Ferreri numerandi sunt. Constat profecto Briocenses cives iugiter suos amoris sensus erga Deiparam coram ipso simulacro effudisse etiam gallica, uti aiunt, revolutione perdurante; insigni vero pietate ac devotione cives ipsos erga Beatam Virginem grassante lue anno MDCCCLXVII, ac saeviente bello anno millesimo octingen-

tesimo septuagesimo adeo exarsisse ut hodie quoque nullus sit Briocensis qui eidem Virgini *de la Délivrance* non deferat peculiares reverentiae cultusque significationes. Incredibile autem dictu est quam ingenti fideles numero ex universa Gallia ad sanctuarium confluant, vel opem Deiparae imploraturi, vel grates eidem accepta ob beneficia habituri. Nil mirum itaque si tibi, venerabilis frater, opportunum visum sit cum tua tum cleri populique Briocensis vota Nobis proponere atque enixis precibus a Nobis efflagitare, ut eidem Beatae Virginis *de la Délivrance* inclyto simulacro aureum diadema Pontificia auctoritate sollemniter imponatur. Quibus equidem optatis ad fidelium Briocensium pietatem erga Deiparam augendam, ultro libenterque concedentes, audito quoque dilecto filio Nostro Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, apostolica Nostra auctoritate, harum Litterarum vi, tibi, venerabilis frater, eas partes committimus, ut simulacrum Beatae Mariae Virginis *de la Délivrance* in sanctuario seu templo sub eodem titulo intra fines dioecesis tuae exsistens, die per te statuendo, post sollemnia Missarum, per te ipsum, servatis servandis, Nostro nomine et auctoritate, sollemni ritu aurea corona redimias. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis Augusti, an. MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status*.

III

B. M. V. TITULO DOMINAE NOSTRAE AD NIVES PATRONA AEQUE PRINCIPALIS CUM SACRA FAMILIA DECLARATUR DIOECESIS RENENSIS IN STATU NEVADA AMERICAE SEPTEMTRIONALIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Refert ad Nos venerabilis frater Renensium Episcopus christifideles omnes e sua dioecesi Beatissimam Virginem Mariam, sub titulo *ad Nives*, veluti matrem potentem et benignam pie ac religiose colere, eamdemque firmissime habere veluti praesidium praecipuum dioecesis itemque Status, e cuius territorio Renensis dioecesis constat. Nam in ipso Statu, vulgo nuncupato *Nevada* propter nives candidas quibus continenter montes regionis totius obruuntur, ex nivibus iisdem omnes terrae foecunditas fructusque pendent. Itaque cum idem Praesul vota exprimens communia cleri populique sibi commissae dioecesis enixas preces Nobis humiliter adhibuerit, ut Beatissimam Mariam Virginem, titulo Dominae

Nostrae ad Nives, praecipuam universae dioecesis Renensis apud Deum Patronam constituere atque eodem tempore Sacram quoque Familiam Iesu, Mariae et Iosephi Patronam aeque principalem eiusdem dioecesis declarare dignemur; Nos piis huiusmodi optatis concedendum ultro libenterque censemus, ad magis magisque augendam Renensium pietatem in Deiparam sub memorato titulo, qui est immaculatae puritatis imago, necnon ad eorundem fovendum erga Sacram Familiam cultum qui certe ad vincula christianae familiae firmanda et ad corrigendos mores valide adiuvat. Audito igitur dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congregationi praeposito, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Beatissimam Virginem Mariam ad Nives Patronam principalem et Sanctam Familiam Iesu, Mariae et Ioseph Patronam aeque principalem dioecesis Renensis declaramus et constituimus, omnibus et singulis adiectis liturgicis privilegiis atque honorificentiis, quae praecipuis locorum Patronis de iure competunt in celebratione patronalium festivitatum quotannis peragenda. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Haec vero mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos integros effectus sortiri et obtinere; dictaeque dioecesi nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Augusti, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

IV

SANCTA THERESIA A IESU INFANTE SECUNDARIA PATRONA DECLARATUR DIOECESIS DE SOCORRO ET SAN GIL.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Romanum Pontificem decet votis Episcoporum concedere, quae praesertim eo spectant ut spirituali christifidelium bono provide consulatur. Itaque cum nuper venerabilis frater Episcopus de Socorro et San Gil, in ditione Columbiana, vota quoque universi cleri populique dioecesis sibi commissae depromens, enixas Nobis preces

adhibuerit, ut Sanctam Theresiam a Iesu Infante dioecesis suae Patronam secundariam, pro Nostra benignitate, declarare dignemur; Nos precibus optatisque huiusmodi concedendum censemus. Itaque, audito dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, Sanctam Theresiam a Iesu Infante virginem, dioecesis de Socorro et San Gil in Columbia Patronam secundariam declaramus et constituimus. Eadem praeterea auctoritate Nostra, Litterarum praesentium vi, itemque in perpetuum decernimus ut festum eiusdem Sanctae Patronae quotannis die III mensis Octobris, sub ritu duplici primae classis, cum Officio et Missa propriis et adprobatis recoletur. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Haec vero mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; dictaeque dioecesi nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Augusti, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

V

B. M. V. SUB TITULO AUXILII CHRISTIANORUM CAELESTIS PATRONA DIOECESIS NICTHEROYENSIS DECLARATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Venerabilis frater Nictheroyensium Episcopus in Brasilia, vota exprimens communia cleri populique universi sibi commissi, enixas Nobis preces humiliter exhibuit, ut Beatissimam Virginem Mariam sub titulo « Auxilium Christianorum » totius dioecesis Nictheroyensis caelestem apud Deum Patronam declarare pro Nostra benignitate dignaremur. Nos autem ad magis magisque fovendam augendamque cleri populique eiusdem dioecesis venerationem ac pietatem erga Beatissimam Virginem « Auxilium Christianorum », in cuius quidem honorem eadem in dioecesi templum exstat, quod frequentissimi christifideles Nictheroyenses celebrant, piis memoratis votis concedendum censemus. Audito igitur dilecto

filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum, dioecesis Nictheroyensis in Brasilia Beatam Mariam Virginem titulo « Auxilium Christianorum » caelestem apud Deum Patronam constituimus ac declaramus, omnibus et singulis adiectis privilegiis liturgicis atque honorificentiis, quae praecipuis locorum Patronis competunt. Decernimus autem ut festum eiusdem Beatissimae Patronae eadem in dioecesi die vicesima quarta mensis Maii, servatis servandis, quotannis recolatur. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; eidem dioecesi Nictheroyensi nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis Augusti, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA APOSTOLICA

AD R. P. MARTINUM GILLET SUMMUM MAGISTRUM ORDINIS FRATRUM PRAEDICATORUM, SEPTIMO SAECULO EXEUNTE A DECRETIS LEGIFERO PATRI SANCTORUM HONORIBUS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Inclytam ac perillustrem Dominici sancti familiam iusta suavissimaque laetitia affectam esse videmus, quod septimum iam saeculum impletur, ex quo magnus ille Conditor per Gregorium IX Decessorem Nostrum caelestibus honoribus auctus decoratusque est. Enimvero minime latuit aut dubia fuit Dominici Gusmani virtus atque praestantia, si decimo tertio anno post eius obitum nondum exacto, dignus plane est habitus, ut in sanctorum numerum referretur. Ceterum magnificentia ipsa muneris et amplitudo, quod Legifero isti Patri Deus sapientissimus tradidit obeundum, excelsam profecto ac singularem vitae sanctitudinem expostulavit.

In comperto est enim, duodecimo abeunte saeculo, bellum grave et calamitosum christianis gentibus et religioni ipsi divinae a potentissima Catharorum secta inlatum atque commotum. Haec nova ac teterrima Manichaeorum progenies quum in varias Europae partes aut aperte invadebat aut occulte serpebat, tum maxime in regione Galliae ad meridiem vergente, quae Occitania dicebatur, iam penitus insidebat. Pravae autem doctrinae fautores, ex Albiga civitate, prima illic haereticorum sede atque officina, Albigenses appellati, multorum principum dominorumque gratia et favore fruebantur; ex quo factum est, ut, nulla fere prohibente sacrorum pastorum sollertia ac virtute, ignoratione ipsa fidelium de religione maxime favente, complures catholici viri ac mulieres a genuina Christi Ecclesia ad perniciosam sectam deficerent. Atque illud imprimis fidelium mentes animosque alliciebat, quod nonnulli e Catharorum factione, qui quendam ritum seu « consolamentum » receperant, severiorem vitae disciplinam persecuti, austeris se iactabant virtutibus atque specioso nomine « perfecti » vocabantur. Ceteri vero — magna nimirum pars — qui, ritu illo ad extremum vitae protracto, « credentes » simpliciter dicebantur, omni lege morali solutos se esse arbitrabantur. Quare Albigensium secta, integritatis fidei morumque specie quidem fautrix, re vera perturbatrix pessima et corruptrix, magno christianae genti erat exitio. Neque enim de errore quodam agebatur, qui peculiari christianae fidei veritati adversaretur, sed principia ipsa fidei doctrinaeque moralis capita in dubium revocabantur, nulloque discrimine inter bona et mala, inter virtutes ac vitia servato, fundamenta ipsa rationis humanae civilisque cultus in summum periculum adducebantur.

In tanto Ecclesiae discrimine providentissimus Deus praevalida auxilia sua deesse illi minime sivit. Romani ipsi Pontifices primo, litteris missis et legatis, plures pastores virosque apostolicos excitaverunt, ut tot damnis ab haereticis christianae genti illatis mederentur; deinde, collectis undique ex Gallia militibus cruce signatis, bellum indixerunt ad haereticos eorumque patronos reprimendos compescendosque. At vero auxilium, quod periclitanti christiano coetui maxime succurrit, simulque argumentum genuinae Christi Ecclesiae luculentissimum, exstitit sanctorum virorum virtus atque splendor, qui falsa adversariorum lumina offudit, viresque eorum et impetus labefactavit atque perfregit.

Inter hosce heroicos viros excelluit Dominicus Gusmanus, qui ex Hispania in Galliam profectus, Albigensium haeresi summa contentione obstitit. Ipse enim mysteriorum Christi praedicatione, ferventi ad Deum precatione, humanarum rerum contemptione, plurimos ab Ecclesia dissidentes ad pristinam fidem revocavit. Neque electissimus vir post primos triumphos sibi

requiescendum putavit. Inveterata enim mala funditus radices egerant, quae nondum erant avulsa; hostes vero semel profligati, se rursus erigere poterant et acerbam pugnam redintegrare. Oportebat igitur praesidia stabiliter constituere sacrasque militias comparare, quae semper instructae ac paratae resurgentes haereticorum impetus refellerent, fidemque Christi integram in populo tuerentur ac servarent. Haec Dominicus diu multumque secum meditatus, societatem instituendam censuit religiosorum, qui, tamquam copiae militum auxiliares ac mobiles, ubicumque Ecclesiae periculum impenderet, subvenire mature et efficaciter possent. Itaque, multis difficultatibus superatis, Ordinem Fratrum Praedicatorum condidit, quem Honorius Pp. III, sub peculiari sua tutela et patrocinio collocavit, eiusque sodales « vera mundi lumina » et « pugiles fidei » quasi divinando appellavit. Primum autem conditum est monasterium a S. Maria de *Prouille*, ubi quidem exstiterunt Rosarii Marialis ipsius incunabula. Plura deinceps alia monasteria in diversis Europae regionibus posita sunt, ut Tolosae, Lutetiae Parisiorum, Bononiae atque in Hispania, unde sanctus ipse Patriarcha ortum duxerat.

Nobilissimum autem praecipuumque istius Ordinis munus, ut ipsum monet « Praedicatorum » nomen, est Christi doctrinam publice exponere atque illustrare, ut fideles, divino verbo eruditi atque spe caelestium praemiorum illecti, Dei praeceptis iussisque Ecclesiae libenti voluntate obsecundent. At vero Legifer Pater optime intellexit praedicationem evangelii efficacem evadere non posse, nisi duo potissimum adiumenta eam praecedant eique comitentur, cotidiana nempe precatio Deo adhibita atque adsidua sacrarum rerum commentatio. Fusae enim suppliciter ad Deum preces superna dona facile conciliant, quibus oratorum sermo non in auribus tantummodo auditorum insideat, sed in imos penetret animos eosque fingat, formet, flectat; accurata autem divinarum rerum consideratio atque commentatio, quae e sacris Litteris inexhaustum quoddam pabulum ac robur percipit, argumenta praebet solidissima, quae sermoni humano divinam quandam affert virtutem. Propterea Dominicus Pater, qua singulari erat prudentia, Constitutiones novi Ordinis efficiens, plures quidem normas, quae ad officium canonicale et monasticam disciplinam spectant, ex aliis canonicorum regularium Ordinibus hausit, alias vero proprias condidit leges, quae ad peculiare suum propositum suamque ordinationem referuntur. Iure ergo in sacra Liturgia de Dominico legitur: « virum canonicum auget in apostolicum ». Quum autem divini verbi praedicatio cum sacrarum rerum studio tam arcte cohaereat, peropportunum ipsius Ordinis Conditori visum est, prima sodalium monasteria iis in civitatibus, quas supra nominavimus, collocare, ubi studiorum Universitates propriam sedem

posuerant. Doctor enim ille, qui in aetatis flore Valentinae Universitatis discipulus fuerat, mature intellexit, quantum virium et efficacitatis conferat ad iura fidei Ecclesiaeque tuenda scientiarum sacrarum pervestigatio. Quare sollemne in vestro Ordine est nullam domum Praedicatorum constituendam esse absque « doctore ». Inter tot autem clarissimosque sancti Dominici filios, qui scientia ac virtute floruerunt, taciti omnino praeterire non possumus eruditissimos illos sanctissimosque viros Albertum Magnum et Thomam Aquinatem, quorum alter per Nosmet ipsos « Doctoris Ecclesiae » titulo novissime est decoratus, alter, sacrae theologiae princeps, scholarum omnium catholicarum caelestis patronus a Leone Papa XIII immortalis memoriae est renuntiatus. Neque silentio premendum ducimus Thomam de Vio S. R. E. Cardinalem, quem Caietanum appellant, cuiusque proxime quater saecularis memoria ab eius obitu fauste recoletur.

Neque tantum Ecclesiae filii, sed ipsi quoque infideles salutiferam Fratrum Praedicatorum vocem persenserunt. Primo iam anno, ex quo Sanctus Dominicus ex hac vita migravit, missionales dominicani in Graecia et in civitate ipsa Constantinopolitana exstitere; ex qua deinceps ad extremas Orientis plagas transierunt. Ex Hispania vero ad Africam appulerunt, et, America patefacta, trans Oceanum Atlanticum ad oras transgressi, infidelium indigenarum iura inter primos tutati sunt, ac religiosas sodalium domos, sicut alibi, constituerunt.

Gloriosa autem Patriarchae Dominici progenies, tot saeculis tantisque vicibus laboribusque exagitata, pristinum animarum studium, veluti hereditario iure a maioribus traditum, praesenti quoque tempore in sodalibus suis alit ac fovet. Novae ipsae Ordinis Constitutiones, quae nuper latae sunt, non sunt profecto nisi quaedam priorum explicatio novis rerum adiunctis accommodata; ita ut dici possit naturam ac rationem ab ipso Conditore in sodalitate sua impressam ac signatam, tam longo temporis intervallo, numquam mutatam fuisse. Quamobrem Nos, qui sancti Dominici filios magna benevolentia complectimur ac patrocinium Ordinis proprium Nobis esse gloriamur, saecularia sollemnia, quae proxime peragentur, singulari studio ac delectatione participamus, omnesque Dominicanos sodales valde exhortamur, ut vestigia Patris sui fideliter prementes, sapientissimas eius leges ac statuta, diuturno usu atque exemplo tot prudentium sanctorumque alumnorum comprobata, pie diligenterque exsequantur.

Nostra quidem aetate, non minus quam temporibus anteactis, Ecclesia apostolicos viros exquirit, qui, summa vitae integritate atque innocentia praediti, rerum divinarum studio solidaeque pietati ac verbi Dei explanationi potissimum incumbant. Haud secus ac duodecimo saeculo, nunc

quoque plures ac nefasti de religione moribusque errores passim pervulgantur, et iura ipsa divina ac naturalia non raro aperte et publice contemnuntur. Homines fere ubique illecebris atque oblectamentis innumeris ad ea quae fluxa sunt existimanda excitantur, ad quaerenda bona fragilia et caduca vehementer impelluntur, quasi eiusmodi in terris peregrinatio vera ac sempiterna esset vita. Necesse est igitur documenta divina iugiter meditari eaque studioso animo percipere, ut fideles plane in iis erudiantur, memoresque fiant mortalem hanc vitam viam esse ad meliora ac caelestia, quibus proprie nati sumus. Hodie gentes ac nationes divina subsidia parvi pendentes, humana plerumque auxilia et naturae adiumenta deposcunt atque expetunt; oportet ergo vitam supernaturalem intime persentire eaque delectari, divinumque auxilium cotidie efflagitare, sine quo nihil boni facere possumus. Neque in apostolatu tam nobili et frugifero perficiendo desunt vobis socii atque adiutores: habetis enim tot fidelium utriusque sexus consociationes, qui « tertiarii » vocantur, quosque omni virtute et religiosa doctrina exornatos esse convenit, ut « Actionem Catholicam », secundum normas ab Ordinariis locorum statutas, provehere efficaciter valeant. Iuvenes praesertim, qui Catholicae Actioni navare cupiant, sanam Ecclesiae doctrinam rectamque vivendi rationem mature perdiscant, ut proximos suos exemplo et sermone ad christianas virtutes colendas allicere queant.

Auspicato autem contingit, ut faustus dies anniversarius, qui in honorem sancti Dominici recoletur, in mensem Iulium proximum incidat, paulo post Sanctum ipsum Annum, quem divinae Redemptioni dicare et consecrare voluimus. Etenim inter arma, quibus sanctus Dominicus ad emendandos haereticos usus est, ut probe noscunt fideles, validissimum exstitit Rosarium Mariale, cuius ritus a Beata ipsa Virgine exhibitus in omnes catholici orbis partes late est propagatus. Iam vero, undenam haec suavissima precationis ratio tantam virtutem accipit et efficaciam? Ab ipsis profecto divini Redemptoris mysteriis, quae pie religioseque contemplantur atque excoluntur; ita ut iure dici queat in Rosario Mariali exstare veluti principium ac fundamentum, quo ipse sancti Dominici Ordo innititur ad vitam sodalium perficiendam ad aliorumque salutem comparandam. Quapropter saluberrimam hanc precationis formam, qua copiosa Domini redemptio adsidue recolitur et caelestis Reginae favor quam maxime conciliatur, etiam atque etiam commendamus, vehementerque exoptamus, ut ea religiose custodiatur vel redintegretur consuetudo, quae apud patres viguit, quum familiis christianis id sanctum erat, ut Rosarii cultum alterna laude quotidie persolverent. Huius quidem communis precationis virtute spectata, optimam spem concipimus fore ut salutares Redemptionis fructus

a singulis fidelibus, a christianis familiis, a civili ipsa consortione largissime percipiantur.

Quorum interea caelestium donorum auspex sit et conciliatrix apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili, ceterisque Dominicanis Fratribus, itemque universis Secundi et Tertii Ordinis sodalibus summa in Domino caritate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VI mensis Martii, pervigilio sancti Thomae de Aquino, anno MDCCCCXXXIV, Pontificatus Nostri decimo tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

PRAXIS QUAM DICUNT « QUADRAGINTAQUATUOR MISSARUM » REPROBATUR

DECRETUM

Nunciatum est, opera Patrum Minorum quos Bernardinos vocant, e conventu Ressoviensi in dioecesi Premisliensi Latinorum Poloniae Minoris, novam quamdam devotionis praxim quam dicunt *quadragintaquatuor Missarum,* per schedulas absque ullo competentis auctoritatis permissu typis editas, longe lateque ab aliquo tempore propagari, qua asseritur animam cui, dum adhuc in corpore esset, quadraginta quatuor Missae quovis modo ac tempore applicatae fuerint, *ex revelatione divina,* tertia die post mortem e Purgatorio liberari.

De re edocti, Emi ac Revmi DD. Cardinales fidei morumque integritati tutandae praepositi, in generali conventu habito feria IV die 14 Martii 1934, praxim huiusmodi omnino reprobandam et ceu reprobatam habendam esse decreverunt, monitis quorum interest ne amplius in hunc finem Missarum stipendia accipere vel colligere audeant sub paena, ipso facto incurrenda, suspensionis a divinis, si clerici, privationis Sacramentorum, si laici.

Sequenti vero feria V, die 15 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit, confirmavit ac publici iuris quamprimum faciendam mandavit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 17 Martii 1934.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

9 Aprilis 1934. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Hierapolitanae in Syria, praefecit R. P. D. Thomam Trussoni, hactenus Archiepiscopum Consentinum.

19 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Bisicensi, R. D. Emmanuel Borrás Ferré, Vicarium generalem archidiocesis Tarraconensis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Cardinalis Vidal y Barraquer Archiepiscopi Tarraconensis.

21 Aprilis. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Nicosiensi, R. P. D. Gulielmum Piani, hactenus Archiepiscopum titularem Dramensem.

23 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Hartfortiensi, R. P. D. Mauritium Mac Auliffe, hactenus Episcopum titularem Dercensem.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

SEDUNEN.

INCARDINATIONIS

Die 15 Iulii 1933

FACTI SPECIES. – Quidam N.... anno 1898 ingressus est Societatem Lugdunensem pro missionibus ad Afros, in qua, praestito iuramento perseverantiae, die 7 Iulii 1910 sacerdos ordinatus est. Per aliquot annos, Lugduni, in Seminario eiusdem Societatis officio magistri functus est, usque dum, exorto immani bello, in castris fuit ut infirmarius et cappellanus militum.

Pace composita, anno 1919, in Societatem reversus est, et paulo post instare coepit et penes Moderatorem generalem et penes Sacram Congregationem de Propaganda Fide ut a iuramento emisso liber evaderet, e Societate discedendi causa. Sacra Congregatio tamen, ut moris est, eundem

certiorem fecit ut Episcopum benevolum receptorem antea invenisset, et litteris, die 4 Aprilis 1930 ad Sacram Congregationem Concilii datis, haec retulit: « Egli (*sacerdos de quo agitur*) chiese per la prima volta nel Settembre 1919, e quindi nell'Aprile 1920, la dispensa dai voti emessi nella Società delle Missioni Africane di Lione; ma questa S. C. ambedue le volte gli significava che per ottenere la suddetta facoltà era necessario che esso avesse trovato un Vescovo disposto ad accettarlo nella sua diocesi, dal quale eventualmente si fosse fatto rilasciare un certificato di incardinazione da trasmettersi alla Propaganda. Non avendo il detto sacerdote rimesso quanto gli era stato richiesto, la dispensa dai voti (idest a iuramento perseverantiae) non è stata mai a lui concessa ».

At, his non obstantibus, consentiente Moderatore Societatis generali, anno 1920 sacerdos N... Societatem reliquit, et per tres fere annos ministerio sacerdotali vacavit in dioecesi Curiensi, ex qua in diocesim Sedunensem se contulit, ubi a mense Ianuario anni 1924 usque in praesens commoratus est. Cum autem, anno 1927, litteris diei 29 Martii Episcopum Sedunensem rogavisset ut in hac dioecesi incardinaretur, Episcopus, requisito voto Capituli, quod fuit negativum, huiusmodi petitionem die 4 Maii 1927 reiecit. A dioecesi tamen Sedunensi sacerdos N.... non discessit, Episcopo non contradicente; sed cum, exeunte anno 1931, prorogationem facultatis celebrandi Missam postulasset, ab Episcopo monitus est ut alio peragraret.

De his conquestus, idem sacerdos die 27 Octobris 1932 ad hanc Sacram Congregationem provocavit, contendens dioecesi Sedunensi se esse legitime incardinatum, ad normam canonis 641 § 2 Codicis iuris canonice.

Hoc in primis ille eruit ex ipsa interpretatione memorati canonis. Cum enim vox *religiosus* in casu complectatur sodales cuiuscumque Societatis clericalis exemptae, cumque per novem fere annos in dioecesi Sedunensi commoratus sit, elapso sexennio, non obstante denegata incardinatione, ipso facto implicitam se adeptum esse incardinationem deducit. Termini enim ad probationem religiosi incardinandi peremptorie in canone sunt constituti, quapropter ex facto suipsius admissionis in dioecesim ad ministerium sacerdotale exercendum iam incoepit experimentum; triennio elapso, poterat quidem Episcopus eidem incardinationem petenti denegare, minime vero initium experimenti a die postulatae incardinationis computare. Nec his obstat quod interea dispensationem a iuramento perseverantiae nondum assequutus esset, cum ab hoc dispensari potuisset et post explicitam incardinationem, et post implicitam, ut in casu.

E contrario nullum ius esse censet Episcopus memorato sacerdoti incardinationem obtinendi, immo et commorandi in sua dioecesi, et quia non est religiosus, cui aptetur canon 641 § 1; et quia, etsi de religioso agatur

sexennium ad experimentum fluere coepit ab anno 1927, quo incardinari primum ille petiit; et tandem, quia ut id valide fieret, necesse erat ut a iuramento perseverantiae antea dispensaretur, quod nondum factum est.

AD IUS QUOD ATTINET – Iamvero perperam contendit sacerdos N.... locum esse in casu canoni 641 § 1, cum ipse non sit religiosus, eo quod iuramento, non votis, Societati Missionum est devinctus. Ii enim vocantur et sunt religiosi qui, iuxta canonem 488 n. 7, « vota nuncuparunt in aliqua religione »; et religio, ut edicitur in eodem canone n. 1, est « Societas a legitima ecclesiastica auctoritate approbata, in qua sodales, secundum proprias ipsius Societatis leges, vota publica, perpetua vel temporanea... nuncupant ». At sodales in Societate Lugdunensi pro missionibus ad Afros nec publica nec privata vota nuncupant, sed iuramento tantum perseverantiae eidem sunt adstricti, quod patet ex litteris eiusdem sacerdotis diei 29 Martii 1927: « Les membres de la société des Missions Africaines ne sont pas liés par des vœux, mais par le *iuramentum perseverantiae* dont Rome se reserve la dispense ».

Particeps proinde ille est unius ex iis Societatibus virorum, « in qua sodales vivendi rationem religiosorum imitantur », quae Societas « non est proprie religio, nec eius sodales nomine religiosorum proprie designantur » (can. 673 § 1). Iique « in iis quae ad studiorum rationem et ad suscipiendos ordines pertinent... iisdem legibus tenentur ac saeculares clerici » (can. 678).

RESOLUTIO – His omnibus perpensis, in plenario huius Sacrae Congregationis conventu diei 15 Iulii 1933, proposito dubio:

An sacerdos N... incardinatus sit dioecesi Sedunensi, in casu.

Emi Patres responderunt:

Negative.

Facta autem de his Ssmo Dño nostro Pio div. Prov. Pp. XI relatione per subscriptum huius Sacrae Congregationis Secretarium in Audientia diei 17 Iulii 1933, Sanctitas Sua hanc resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PASSAVIEN.

CANONIZATIONIS B. CONRADI A PARZHAM, CONFESSORIS LAICI PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPUCCINORUM.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, in casu et ad effectum de quo agitur.

Beati Conradi a Parzham sanctitas, eius est indolis intimae atque profundae, quae non terrenae sapientiae, quae apud Deum stultitia est, oculis inspicienda, sed in lumine divinae sapientiae, ad tramitem evangelicae doctrinae, est consideranda. Quo in lumine eo splendore fulget, ut facile nos in admirationem rapiat; eaque nobis animo revocet verba Christi Domini: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum.* In quo Beatus Conradus Francisci Assisiensis genuinus filius apparuit.

Non generis nobilitate, sed avita pietate commendabiles Ioannes Birndorfer, sic in saeculo vocabatur Beatus noster, parentes sortitus est. Apud Parzham, intra Passaviensis dioecesis fines, nonus inter decem filios, die 22 Decembris anno 1818 ortus eadem die in S. Wolfangi ecclesia baptismalibus aquis est ablutus. Eluxit statim in puero egregia indoles atque ad pietatem proclivis. Adolescentulus ad publicum ludum pergens singulari modestia incedebat, Mariale Rosarium devote recitans: ad quem morem servandum condiscipulos suaviter inducebat. Angelum non hominem in ecclesia vidisses, mente in Deum abrepta, ante altare Ssmi Sacramenti aut B. M. V. orantem; Sanctum fieri Ioannes sibi proposuerat.

Parentibus orbatus intensiore nisu christianae perfectioni institit, lucem a Deo simul implorans ut quodnam religiosae vitae genus sibi esset capessendum aperiret. Piissimi sacerdotis, qui per decennium eius conscientiam est moderatus, consilio obsequutus, in Ordinem Fratrum Minorum Capuccinorum anno 1849 est ingressus, indito sibi novitiatus initio Fratris Conradi nomine. Religiosa sollemnia vota professus ianitoris munus Vetoettingensis conventus ei est concreditum, quo sancte per duos et quadraginta annos functus est.

Die 21 Aprilis a. 1894, senio, laboribus et paenitentiis fractus, purissimam animam Deo reddidit.

Vix de eius obitu fama percrebuit, dici non potest quanta totius oppidi fuerit commotio. Iustis funebribus celebratis, triumpho similis fuit eius cadaveris ad coemeterium delatio.

Gratiarum fama et prodigiorum, eius intercessione, ut ferebatur, obtentorum, ratio fuit cur Ordinaria prius, Apostolica postea auctoritate instruerentur processus seu super vitae sanctitate, seu super miraculis; quibus processibus adornatis, anno 1924 Commissionem introductionis Causae Ssmus D. N. Sua manu dignatus est obsignare; quatuor post annos heroicae virtutes declaratae: anno autem 1930 miracula approbata, et Beatificationis sollemnia celebrata.

Novis miraculis, ut ferebatur, a Deo per eius intercessionem patratis, Canonizationis causa die 10 Decembris mensis a. 1930 fuit resumpta, et in episcopalibus curiis Augustana et Oenipontana Apostolica auctoritate inquisitiones super duabus miris sanationibus sunt peractae, de quarum iuridica vi favorabilia diebus 1 Februarii mensis et 28 Novembris a. 1933 edita sunt decreta.

Iuridicis actis sedulo perpensis, haec eruuntur.

In utraque sanatione agebatur de morbis organicis cum laesionibus anatomicis, ab ipsis diligentibus medicis a curatione ante sanationem declaratis; quod iudicium in altera a radiographicis tabulis confirmatur, nec non a decreta brachii amputatione, ut infirmae vitae consuleretur: in altera vero idem eruitur a pneumothoracicis curationibus infirmae adhibitis aliisque adiunctis.

Quae omnia tres magnae notae periti, ab H. S. C. adlecti pro unaquaque sanatione, sollerter singulatim et una simul perpenderunt, eorumque iudicium sine ulla haesitatione fuit et de gravitate et insanabilitate, saltem in instanti, morborum, quibus seu Maria Zech seu Augusta Scheidle afficiebantur. Sanatio itaque in instanti, ad B. Conradi invocationem praeter naturae leges est dicenda.

De his sanationibus in triplici iudicii sede, iuxta iuris normam disceptatum est. In Antepraeparatoria Congregatione coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, die 22 Decembris mensis anno elapso, in Praeparatoria die 30 elapsi mensis, demum in Generali coram Ssmo D. N. die 20 mensis huius. In quo idem Rmus Cardinalis Relator dubium proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis constet post indultam Beato Conrado ab Apostolica Sede venerationem, in casu et ad effectum de quo agitur*. Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suam quisque mentem aperuerunt. Beatissimus vero Pater suam

proferre sententiam in hanc distulit diem, S. Matthiae Apostoli festum, Sabbatum Quatuor Temporum. Quocirca, arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei generali Promotore, meque infrascripto Secretario, Sacroque ferventissime litato, edixit: *Constare de duobus miraculis a Deo per Beati Conradi a Parzham intercessionem patratis*, nempe: *de instantanea perfectaque sanatione tum Mariae Zech ab osteo-arthrite tuberculari post-traumatica artus superioris dexteri; tum Augustae Scheidle a gravi tuberculosi pulmonari cum metastasi meningo-radiculari.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit. Romae, die 24 Februarii a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

PASSAVIEN.

CANONIZATIONIS B. CONRADI A PARZHAM, CONFESSORIS LAICI PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CAPUCCINORUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem.*

Quum, testante Ioanne Apostolo, omne quod in mundo est *concupiscentia carnis* sit, *concupiscentia oculorum et superbia vitae*, ut huic triplici concupiscentiae, unde venenati omnes peccatorum fructus procedunt, remedium afferret, Redemptor Noster, *contrarietatem opposuit novitatis suae*, effractoque veteri peccati iugo, homines, qui non renuerent, ad novam gratiae vitam evexit. Qua in re illud mirabile est et superbienti mundo prorsus impervium, quod vera magnitudo hominis tota ex interiore caritatis vita promanet, atque mensuram accipiat; unde saepe qui hominibus carnalibus despecti habentur, altissima contingunt supernaturalis vitae, quae vere vita est, culmina; quandoque vero qui maxima videntur fulgere gloria apud mundum, foedissima miseria coram Deo tabescunt. At contra: *Sapientia iustorum est*, scribit B. Gregorius Papa, *nil per ostensionem fingere*,

sensum verbis aperire, vera ut sunt diligere, falsa devitare; bona gratis exhibere, mala libentius tolerare quam facere; nullam iniuriae ultionem quaerere... Sed haec iustorum simplicitas deridetur; quia ab huius mundi sapientibus puritatis virtus fatuitas creditur (Mor. 10, c. 16). Huius caelestis sapientiae documentis totam B. Conradus a Parzham vitam suam conformavit.

Christianae religionis cultores eximii moribusque spectatissimi, Bartholomaeus Birndofer et Gertrudes Niedermayer, rus, apud oppidum Parzham in Bavaria, incolentes, decem genuerunt liberos, quos in Dei timore et amore in exemplum educarunt. Horum nonus, Ioannes, die 22 Decembris mensis anno 1818 et vitae natalem et spiritualem regenerationem per sacrum baptisma accepit.

Pietatem, quam parentum opera large hauserat, cum Bavaricae gentis propositi tenacitate et animi firmitate coniungens, miras ad christianam perfectionem progressiones fecit. Quod supererat temporis seu a schola quam puer frequentavit, prius, seu ab agrestibus laboribus, postea, totum orationi impendebat, praecipue ad parochiale templum accedens, ubi mente in Deo defixus a terra abstrahi videbatur.

Ea autem erat morum puritate, ut nemo, eo praesente, minus caste loqui auderet, eamque angelico vultu veluti spirare videretur. Ioannes quartodecimo aetatis suae anno, dulcissima orbatus est matre, biennio post, patre. Orphanus adolescens fervidiore studio ad Patrem qui in caelis est, cor erexit, animoque volvere coepit quo tutiore itinere ad christianam perfectionem assequendam posset pervenire, per plures annos ad id preces ingeminans. Precibus annuens Deus, eum ad Ordinem Minorum Capuccinorum vocavit, vocantemque Deum alacer Ioannes, relictis omnibus, sequutus est. Ioannes itaque, satis amplo patrimonio in pias causas erogato, anno 1849 ad religionem evolavit. Biennio in Vetoettingensi conventu in humili Fratris laici statu uti probandus transacto, in Laufensi novitiatus domo, assumpto fratris Conradi nomine, tirocinium posuit; festo autem die legiferi Francisci anno 1852 sollemnia vota nuncupavit. Ianitoris in Vetoettingensi S. Annae coenobio munus ei paulo post, raro exemplo, ob spectatissimas virtutes quibus iam refulgebat, fuit concreditum, quod ad mortem usque retinuit, tanquam arduam sanctitatis palaestram sibi a Deo destinatam. Porro S. Annae coenobium « omnia Provinciae coenobia superat sua numerosa familia, suis fabricis, suis laboribus quoad animarum curam » ut in Ordinis Capuccinorum Analectis legitur. Coenobium enim hoc celeberrimo B. M. V. sanctuario adiacet, quo peregrinationis causa plura centena hominum milia quotannis, non solum e Bavaria sed et ex Austria, Bohemia, Moravia, Ruthenia aliisque regionibus confluunt. Quum autem plerique peregrini ad Fratrum conventum, uti assolet, spiritualia et corporalia

adiumenta petituri accedant, facile est videre qua invicta patientia, qua mansuetudine, praesertim erga tam multos morosos et difficiles, qua effusa caritate in pauperes, qua diligentia ac prudenti discretione, qua profunda humilitate, ianitorem praeditum esse oporteat, ut apte suo muneri satisfaciat. His virtutibus B. Conradum heroico gradu fulsisse, omnes, qui eum noverunt, unanimiter praedicant; qui pariter eum nil per ostensionem finxisse, nullam iniuriarum ultionem quaesivisse, arctissimam paupertatem illibatamque castitatem coluisse, easque virtutes asperrimis paenitentiis saepivisse, nunquam in verbo deliquisse, immo nec inutile aut superfluum verbum umquam protulisse, seque nullum in eo defectum, qui vel veniale peccatum saperet, deprehendisse deponunt. Hora matutina tertia cum dimidio iam in templo orationi incumbebat, sacrisque ministrabat. Solidam per diem suo muneri quam diligentissime instabat, nulli parcens labori, nullam lasso corpori requiem concedens, nisi ad tardam noctem; rursus media nocte ad matutinas preces surgens, post quas persaepe usque mane vigilans orabat. Subsecivis horis Ssmum Sacramentum adoratum advolabat, aut ante B. M. V. aram, filialis suae erga eam pietatis sensus effusurus.

Haec quidem tam ardua per quadraginta et tres fere annos, nulla intermissione, renovato quotidie labore exercuisse, illud requirit animi robur, eam firmam virtutem, ut vix credas mortalem hominem ad id sufficere posse. Hanc tamen tantam molem laboris Conradus noster, non quaerens *quae sua sunt sed quae Iesu Christi*, ideo tam invicto pertulit animo, ut Superioribus obsequens, ipsi Deo obediret. Sed et sua patientia atque caritate id egit, ut vix dicere queas quot animi aegritudines leniverit, quot miseris una cum corporeo pane verbum veritatis, ad eorum salutem, praebuerit, quot devios ad bonam frugem suaviter admonendo reduxerit, quot suo fervido adloquio ad maiorem pietatem inflammaverit, ita ut breve illud conventus atrium, quod pius religiosus laicus custodiebat, uberrimus quidam apostolatus campus evaserit. *Iesus crucifixus*, aiebat, *est liber meus*. Quo in libro iugiter meditatus ea flamma caritatis exarsit, ut iam in Christum Crucifixum totus videretur conversus.

Senio et asperitatibus debilitatus, die 18 Aprilis mensis anno 1894 ad conventus Guardianum aegerrime se pertrahens, ei: *Pater*, humillime ait, *ultra non valeo*. Post triduum, receptis summa pietate morientium sacramentis, sanctissimam animam exhalavit.

Quo humilior Conradi vita, eo gloriosior exitus. Innumeri ad eius sepulchrum devotionis ergo accedere numquam desiere: quam populi pietatem innumeris gratiis, spiritualibus praesertim, Deus per Servi sui intercessionem iugiter rependit.

Anno 1914 informativus processus in Passaviensi curia inceptus, ob immane bellum anno 1919 fuit absolutus. Anno 1924 Ssmus D. N. Pius Papa XI Causae introductionis Commissionem Sua manu benigne signavit. Apostolicis inquisitionibus rite peractis, die festo Assumptionis B. M. V. anno 1928 super heroicis virtutibus, die autem 25 Maii anno 1930 super miraculis, die 5 Iunii super *tuto* ad Beatificationem decreta fuerunt edita: huius vero sollemnia die 15 eodem mense eodemque anno peracta.

Novis accedentibus signis, die 10 Decembris mensis anno 1930 canonizationis causa resumpta, Apostolica auctoritate super duabus miris sanationibus sunt processus constructi. Districto adhibito examine, sanationes has divino miraculo, intercedente B. Conrado, tribuendas esse iudicatum est, et decretum die 24 elapsi mensis editum.

Ad omnium actuum complementum, qui apud S. R. C. iuridice pertractantur, ultimum restabat discutiendum dubium: *An, stante duorum miraculorum approbatione, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem*, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius Canonizationem*. Dubium hoc in Generalibus S. R. C. Comitiis, coram Ssmo D. N. nudiustertius habitis, Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae huius Ponens seu Relator proposuit. Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores in affirmativam sententiam concorditer concessere. Beatissimus vero Pater hanc selegit diem primam Martii mensis ut Suum supremum iudicium proferret. Quare Rmos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum et Alexandrum Verde, Causae Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci Fidei generalem Promotorem, meque infrascriptum Secretarium arcessivit, sacroque religiosissime litato, edixit: « Tuto *procedi posse ad B. Conradi a Parzham canonizationem* ».

Hoc autem decretum promulgari et in S. R. C. acta referri mandavit.

Romae, die 1 Martii a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

DIES, QUEM DICUNT, EUCHARISTICUS INDULGENTIIS DITATUR

DECRETUM

Quo magis magisque apud fideles in Augustissimum Eucharistiae Sacramentum cultus foveretur, Ssmus D. N. Pius Pp. XI, haud paucis editis Decretis, vel novis prorsus vel amplioribus illis indulgentiis, a suis Praedecessoribus salutariter concessis, nonnullas eucharisticas functiones nec non quaedam pia eucharistica exercitia variasque preces, penes eosdem fideles magis in usu, maximo cum horum profectu et gaudio augere dignatus est.

Adhuc tamen his spiritualibus beneficiis perquam laudabilis ille carebat mos, postremis his temporibus late in catholicum Orbem inductus, — iis haud exceptis locis, in quibus pium XL Horarum exercitium etiam constitutum est, — unum scilicet integrum diem impendendi, qui appellari usu venit *Dies Eucharisticus*, semel vel pluries in anno in adorationem et venerationem huius Augustissimi Sacramenti. Et hoc quidem, tum solemni Ssmi Sacramenti expositione a mane usque ad vesperas, tum oblatione sacrificii Missae, tum accessione fidelium ad sacram mensam, tum denique functionibus et concionibus sacris, directis ad fidem in hoc fidei mysterium magis firmandam, ad spem erigendam et caritatem inflammandam in Christum Dominum sub speciebus eucharisticis praesentem et amore nostrum flagrantem, atque ita ad aliquam reparationem pro facultate cuiusque nostra Ei exhibendam ob iniurias, quas praesertim perditi et ingrati homines Eidem haud raro in hoc ipso Sacramento, ineffabili Sui erga nos amoris pignore, inferre non verentur.

Porro nemini dubium, quominus tanta fidei ac amoris significatio in Augustissimum Eucharistiae Sacramentum, quam haec omnia praestant, dignam Diei Eucharistici celebrationem ad incrementum quam maximum huius cultus rationem aptissimam exhibeat. Quod mature perpendens,

Beatissimus Pater, ad hoc incrementum magis magisque fovendum, pro eximia Sua in hoc Sacramentum pietate, statuit Diei Eucharistici celebrationem magnis ditare indulgentiis; quarum elargitio, — cum ostendat quanti ipsa Sancta Sedes eamdem faciat celebrationem, utpote directam ad impensius colendum illud Sacramentum, quo Ecclesia quotidie alitur ac roboratur, — ad hanc ipsam celebrationem maiori cum frequentia, pietate ac religione peragendam fideles alliciat.

Itaque in ipsa prima audientia, infrascripto Cardinali Paenitentiario Maiori post solemnem commemorationem undevicesimi exeuntis saeculi ab institutione huius Sacramenti, id est die 6 Aprilis vertentis anni concessa, Sanctitas Sua indulgentias, quibus pium XL Horarum exercitium Decreto « Invecto feliciter » diei 24 Iulii anni 1933 auxerat,[1] ad Diei quoque Eucharistici celebrationem extendere benigne dignata est.

Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione et contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Paenitentiariae, die 10 Aprilis 1934.

L. Card. Lauri, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

II

INVOCATIO AD S. CRUCEM INDULGENTIIS AUGETUR

DECRETUM

Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XI, in audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori die 16 mensis Martii currentis anni concessa, benigne elargiri dignatus est Indulgentiam *partialem quingentorum dierum,* a christifidelibus lucrandam quoties invocationem « O Crux, ave, spes unica » saltem corde contrito ac pia mente recitaverint, et *plenariam* suetis conditionibus semel in mense acquirendam, si quotidie per integrum mensem eamdem recitationem peregerint. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione et contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae, die 20 Martii 1934.

L. Card. Lauri, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

[1] *A. A. S.*, vol. XXV, pag. 381.

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

CALARITAN.

NULLITATIS MATRIMONII (SARRITZU-PINTUS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Antonii Pintus in causa conventi, eumdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 19 Iulii 1934, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Antonii Pintus curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. A. Wynen, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 11 Aprilis 1934.

Adv. T. Tani, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Antoine Pintus défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 19 Juillet 1934, à 11 heures pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr Antoine Pintus devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO PRO RUSSIA

PROVISIO ECCLESIAE

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, decreto Pont. Commissionis pro Russia, d. d. 8 Decembri 1928, titulari episcopali Ecclesiae Matregensi dignatus est praeficere R. D. Theophilum Matulanis sacerdotem lituanum, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Antonii Malecki, Episcopi tit. Dionysianen., Administratoris Apostolici archidioecesis Mohilovien. in civitate vulgo *Leningrad*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato, 14 Aprile 1934, la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in udienza solenne Sua Eccellenza il Signor CAMILLO DAMMAN, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Repubblica di El Salvador, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 20 Marzo 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Prelati Officiali e i Consultori, che la compongono, hanno discusso sul martirio e miracoli del Ven. Servo di Dio Pietro Renato Rogue, Sacerdote della Congregazione della Missione, ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede nella città di Vannes.

Martedì, 10 Aprile 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti per la discussione e votazione sul martirio e miracoli del Ven. Servo di Dio Pietro Renato Rogue.

Martedì, 24 Aprile 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta l'adunanza generale della Sacra Congregazione dei Riti in cui gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Prelati Officiali ed i Consultori teologi che la compongono, han discusso dapprima sul dubbio detto del *tuto* per la beatificazione del Ven. Servo di Dio Pietro Renato Rogue, martire, della Congregazione della Missione, e quindi su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Ven. Serva di Dio Giovanna Elisabetta Bichier des Ages, confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea, miracoli che vengono proposti per la solenne Beatificazione della medesima Venerabile Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

24 Aprile 1934. Con Biglietto della Segreteria di Stato, la Santità di Nostro Signore si è benignamente degnata di annoverare fra i Consultori della Sacra Congregazione de Propaganda Fide il Rev.do Padre Augusto Sordet, della Congregazione del Santissimo Redentore.

NECROLOGIO

11 Marzo 1934. Monsig. Vincenzo Peira, Vescovo di Catamarca.

31 » » Emo Sig. Card. Francesco Ehrle, Diacono di S. Cesareo, Bibliotecario e Archivista di S. R. C.

7 Aprile » Monsig. Stefano Giuseppe Hurault, Vescovo di Nancy e Toul.

12 » » Monsig. Francesco Cherubini, Arcivescovo tit. di Nicosia di Cipro.

14 » » Monsig. Giovanni Giuseppe Nilan, Vescovo di Hartford.

25 » » Monsig. Francesco Kordac, Arcivescovo tit. di Amasea.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
SUSSIDI PER LA CONSULTAZIONE DELL'ARCHIVIO VATICANO a cura della Direzione e degli Archivisti (*Studi e Testi*, N. 45 e 46):			
Vol. I. – Schedario Garampi, Registri Vaticani, Registri Lateranensi, Rationes Camerae, Inventario del Fondo Concistoriale. – 1926, pp. XII-224 con 9 tavole in fototipia ed una zincotipia	80 —	81,50	84 —
Vol. II. – (KATTERBACH B.), Referendarii utriusque signaturae a Martino V ad Clementem IX et Praelati signaturae supplicationem a Martino V ad Leonem XIII. – 1931, pp. XLVIII-408	80 —	82 —	67 —
RELAZIONE sull'insegnamento della Religione nelle Scuole Primarie. Foglio di cm. 50×35. Frontispizio; Prospetto-relazione; Norme per l'ispezione dell'insegnamento religioso nelle Scuole Primarie	0,50	0,50	—
Copie 50	22 —	22 —	—
Copie 100	40 —	40 —	—
Conferenze Geronimiane degli Emi Cardinali P. MAFFI, D. MERCIER, A. GASQUET, 1920 — In-8° pp. 86	5 —	5,60	6,20
Consacrazione del genere umano al Ssmo Cuore di Gesù. Immagine e preghiera. – 4 paginette . . . . . Cento copie	5 —	6 —	6,50
Il Sacro Cuore di Gesù. Traduzione dal francese sulla settima edizione del 1919. Un vol. in-16°, di pp. 408 (gr. 180)	3 —	3,50	4 —
TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO cura et studio **PETRI Card. GASPARRI** concinnatus. Editio nova ad mentem Codicis I. C. – Vol. I, pp. 472 – Vol. II, *cum allegatis*, pp. 620.			
In *brochure*:	50 —	53 —	60 —
Volumina partim corio, partim linteo contecta, cum titulo aureo . .	70 —	73 —	80 —
DECRETUM DE COLORE VIOLACEO. 24 Iunii 1933 (S. C. Caeremonialis). – Con tavola a colori per le vesti di lana e di seta	0,60	0,70	0,80
Copie 50	25 —	25 —	25 —
COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum Indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso	12 —	12 —	14 —
MISSAE DEFUNCTORUM ex Missali Romano desumptae. Editio quarta iuxta typicam. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis ex Rituali Romano typico (a. 1925). — Editio Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. — 1932 — Impressum patet 27 × 18; pagina 31 × 22 ½ (gr. 205 pondo)	7,50	9 —	10,50
— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa, signaculis, etc.	17,50	19 —	21 —
MASSIMI MONS. MASSIMO. **LA NOSTRA FEDE. Le basi e la sintesi del Domma Cattolico.** Quarta edizione, in-12°, pp. 292 . . . . . Esposizione breve e chiara della dottrina cattolica per le persone colte.	7,50	8,50	10 —
CONSTITUTIO APOSTOLICA. De Universitatibus et Facultatibus Studiorum Ecclesiasticorum. – Accedunt Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus ad praefatam Constitutionem rite servandam. In-16°, characteribus nitidis, lectuque facillimis, in charta optima et levicata, pp. 88	2,50	3 —	3,20

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"**
(*Libreria Vaticana – Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*).

Recentissime pubblicazioni:

ORDO DIVINI OFFICII recitandi sacrique peragendi iuxta kalendarium Universalis Ecclesiae pro anno Domini 1935.

Editio diligentissime revisa, perutilibus additionibus aucta singulis diebus, et composita iuxta novissimas editiones Missalis ac Breviarii Romani atque decreta S. R. C.

Romae L. 2,10 In Italia L. 2,30 Apud exteros L. 2,60

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
STATUTI COMUNALI DI VILLANOVA D'ASTI. Introduzione - Testo - Franchigie - Documenti - Indici e Glossario, a cura di Pietro Savio (*Studi e Testi*, N. 61). — In-8°; pagg. xci-446 e 5 tavole in fine del volume — 1934	90 —	93 —	100 —
In questo volume sono pubblicati gli Statuti di Villanova d'Asti del 1414, divisi in quattro libri. Segue una importante serie di documenti che è una raccolta quasi completa di quanto si riferisce a Villanova. Il Savio vi premette una introduzione, riccamente documentata, molto interessante per quanto riguarda il sorgere e lo sviluppo del comune, in modo da darci un modello di storia d'un comune medievale. Un glossario chiude il bel volume.			
CANTUS QUI DESIDERANTUR IN RITUALI ROMANO. In-12°, pp. 24, carta indiana	2 —	2 —	2,25
Con copertina nera foderata	2,30	2,30	2,60
PONTIFICALE ROMANUM Summorum Pontificum iussu editum et a BENEDICTO XIV Pont. Max. recognitum et castigatum. Quattro volumi in-folio, nei margini cm. 30½ × 44½, luce della stampa 22 × 33, in carta ottima, rosso e nero, con illustrazioni.			
Perfetta riproduzione della pregevolissima edizione curata dalla Rma Camera Apostolica nel 1848, con utili e preziose aggiunte che la completano. I quattro volumi (I, II, III e Appendix) si vendono:			
In fogli sciolti	450 —	—	—
Legati in pelle zigrino al dorso, tela sui piani, taglio dorato, impressioni a secco e croce dorata sui piani, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	690 —	—	—
Legati in tutto chagrin, con fregi e croce in oro sui piani, taglio dorato, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	950 —	—	—

Fuori di Roma, spese di porto in più.

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1934

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1204. - Legatura in tela, titolo in oro

In Roma L. 30 — In Italia L. 33 — Estero L. 38 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "**Acta Apostolicae Sedis**"
(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*)